

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M. ve věci

žalobce: X, narozený X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, Praha 1

proti

žalované: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2, Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 2. 2026, č. j. CPR-40542-6/ČJ-2025-930310-V235,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal přezkumu v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalované, kterým bylo jako opožděné podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Libereckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 8. 10. 2025, č. j. KRPL-93309-17/ČJ-2025-180022-SV. Tímto prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, v délce 6 měsíců. Správní vyhoštění bylo žalobci uloženo, neboť byl na území České republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou k výkonu zaměstnání.
2. Žalobce se proti prvoinstančnímu rozhodnutí odvolal a odvolání spojil s žádostí o prominutí zmeškání lhůty pro podání odvolání. Konstatoval, že při výsledku dne 8. 10. 2025 uvedl, že nerozumí českému jazyku v písemné ani mluvené podobě, a proto mu byl ustanoven tlumočnický do vietnamského jazyka. Na počátku výsledku žalobce sice uvedl, že tlumočnickovi rozumí a že souhlasí s tím, aby tlumočil průběh výsledku, rozhodnutí o vyhoštění však bylo žalobci předáno v českém jazyce a do vietnamského jazyka mu nebylo přeloženo. Dne 10. 11. 2025 byl s žalobcem sepsán protokol o podání vysvětlení. V průběhu podání vysvětlení bylo zjištěno, že při výsledku dne 8. 10. 2025 bylo žalobci přetlumočeno, že dostal pokutu, a dále vyšlo najevo, že žalobce nebyl řádně poučen o svém právu na právní pomoc, nebyl mu poskytnut dostatečný prostor k volbě právního zástupce a nebyl srozuměn s tím, že mu bylo uloženo správní vyhoštění z území. Vzhledem k tomu, že žalobce nevěděl o pravomocném uložení správního vyhoštění z území a o jeho důsledcích, nepodal proti němu odvolání a dne 10. 11. 2025 se dobrovolně dostavil na pracoviště Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje. Dne 11. 11. 2025 bylo rozhodnuto o zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Žalobce uvedl, že mu ve včasném podání odvolání zabránily závažné důvody, a to porušení práva na právní pomoc ve smyslu čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a porušení práva na tlumočnicka ve smyslu čl. 37 odst. 4 Listiny, přičemž tyto důvody nastaly bez jeho zavinění, jelikož žalobce správnímu orgánu výslovně sdělil, že nerozumí českému jazyku v mluvené ani psané podobě a správnímu orgánu muselo být současně zřejmé, že se jedná o osobu neznalou práva, které musí být poskytnuto přiměřené poučení o jejím právu na právní pomoc a poskytnut faktický prostor k volbě právního zástupce.
3. Žalovaná v napadeném rozhodnutí konstatovala, že prvostupňové rozhodnutí o správním vyhoštění bylo žalobci řádně doručeno. Žalobce jej převzal za přítomnosti tlumočnicka osobně dne 8. 10. 2025, o čemž svědčí datum a podpisy uvedené na prvostupňovém rozhodnutí. Od tohoto data pak bylo třeba odvíjet počátek běhu odvolací lhůty. Žalobce byl poučen o tom, že odvolání je třeba podat ve lhůtě 10 dnů ode dne oznámení rozhodnutí o správním vyhoštění. Poslední den k podání odvolání bylo pondělí 20. 10. 2025, žalobce však své odvolání podal prostřednictvím datové zprávy až dne 25. 11. 2025, tedy po uplynutí zákonem stanovené deseti denní lhůty. Žalovaná zkoumala opožděné odvolání pouze ve smyslu věty druhé § 92 odst. 1 správního řádu a dospěla k závěru, že v posuzovaném případě nejsou dány předpoklady pro přezkoumání napadeného rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení nebo pro vydání nového rozhodnutí, a proto neposoudila nepřipustné

odvolání jako podnět k přezkumnému řízení nebo žádost o obnovu řízení či žádost o vydání nového rozhodnutí.

II. Žaloba

4. Žalobce v žalobě namítal, že správní orgány zatížily správní řízení vadou, když v rozporu s § 3 ve spojení s § 41 odst. 4 správního řádu, na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu neprominuly žalobci zmeškání lhůty pro podání odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění z území, i když žalobce tvrdil a prokazoval závažné důvody na jeho vůli nezávislé, konkrétně porušení práva na tlumočníka, práva na překlad rozhodnutí a práva na právní pomoc, které mu ve svém souhrnu zabránily ve včasném podání odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění z území. Žalobce za účelem prokázání toho, že si nebyl vědom správního vyhoštění, doložil rozhodnutí Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie o svém zajištění, v němž je popsán průběh podání vysvětlení, z něhož vyplývá jeho nevědomost o uložení správního vyhoštění.
5. Žalobce dále doložil výpis z živnostenského rejstříku, dle kterého byl s platností do 1. 12. 2025 držitelem platného živnostenského oprávnění, ačkoli v rozhodnutí o správním vyhoštění z území je uvedeno, že žalobce není držitelem živnostenského oprávnění. Správní vyhoštění z území mu tak bylo uloženo za výkon nelegální práce v oboru, pro který žalobce toho času disponoval živnostenským oprávněním.
6. Žalobce tvrdil, že správní orgány neučinily nic za účelem objasnění skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a vlastní závěr o nevěrohodnosti tvrzení žalobce učinily výlučně na základě skutečností zjištěných v průběhu řízení o správním vyhoštění z území. Správní orgán prvního stupně si měl opatřit zejména protokol o podání vysvětlení žalobcem na pracovišti Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, případně provést výslech žalobce. Nevěrohodnost tvrzení žalobce nelze dovozovat výlučně z toho, že byl v řízení o správním vyhoštění z území řádně poučen o svých právech, resp. že podepsal poučení o právech a povinnostech. Žalobce je osobou neznalou práva, v řízení nebyl právně zastoupen, nebyla mu dána faktická možnost volby právního zástupce a nacházel se pod velkým tlakem. Z tohoto důvodu nemusel plně porozumět všem dokumentům předkládaným k podpisu, přičemž ve spojení s nedostatečným nebo neúplným tlumočením skutečně nemusel pochopit smysl, povahu a důsledky proti němu přijatého rozhodnutí a možnosti obrany proti němu, zvláště pokud uloženou pokutu řádně uhradil a považoval věc za uzavřenou. Žalobce v této souvislosti odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2015, č. j. 4 Azs 122/2015-23. Závěrem žalobce uvedl, že správní orgány nepostupovaly v souladu se základními zásadami činnosti správních orgánů podle § 2 až 8 správního řádu a mezinárodními smlouvami podle čl. 10 Ústavy a na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu dospěly k nesprávnému a nedostatečně odůvodněnému závěru, že v případě žalobce nejsou splněny podmínky pro prominutí zmeškání lhůty pro podání odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění z území a že podané odvolání je opožděné. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

7. V písemném vyjádření k žalobě žalovaná odkázala na napadené rozhodnutí a na rozhodnutí ve věci žádosti o navrácení v předešlý stav vedené pod č. j. CPR-40542-5/ČJ-2025-930310-V235. V tomto rozhodnutí je mimo jiné také uvedeno, že s žalobcem bylo zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění, neboť nejméně dne 8. 10. 2025, kdy byl kontrolován, vykonával na adrese Turpišova 290, Chrástava na stavbě domu pomocné zednické práce, tj. jako cizinec byl na území České republiky zaměstnán, aniž by vlastnil oprávnění k pobytu či povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání. Platnost povolení k pobytu za účelem podnikání žalobci skončila dne 19. 11. 2024. Ačkoli žalobce disponoval vízem za účelem strpění dle § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců vydaným s platností od 17. 3. 2025 do 31. 5. 2025, toto vízum ho k výkonu zaměstnání ani podnikání neopravňovalo, neboť mu za tímto účelem nebylo vydáno žádné povolení k pobytu. Výpis z živnostenského rejstříku vydaný s platností od 17. 3. 2025 do 1. 12. 2025 tak nemohl odůvodňovat jiný závěr.

IV. Replika a další vyjádření žalobce

8. V replice k vyjádření žalované žalobce uvedl, že § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců neumožňuje uložit správní vyhoštění z území cizinci za provozování dani podléhající výdělečné činnosti s oprávněním podle zvláštního právního předpisu, avšak bez povolení k pobytu podle zákona o pobytu cizinců. V případě žalobce, který disponoval živnostenským oprávněním, tak podmínky pro uložení správního vyhoštění z území podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců, zjevně nemohly být splněny.
9. V dalším vyjádření žalobce upozornil na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2026, č. j. 6 Azs 8/2026-31, který posuzoval správnost zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění z území podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Dle žalobce mají závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem vliv i na nyní projednávanou věc, neboť Nejvyšší správní soud se vyjadřoval i k argumentu správních orgánů o účelovosti tvrzení žalobce, že si nebyl vědom uložení správního vyhoštění z území. Ani v nyní projednávané věci správní orgány nevěnovaly dostatečnou pozornost skutečnostem vyšlým najevo před zajištěním žalobcem (že si nebyl vědom uložení správního vyhoštění z území z důvodu nedostatečného tlumočení), neověřovaly je a dospěly tak k nesprávnému a nedostatečně odůvodněnému závěru, že v případě žalobce nejsou splněny podmínky pro prominutí zmeškání lhůty pro podání odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění z území.

V. Posouzení věci krajským soudem

10. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věť druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věť první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě

nebo během desetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 2 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

11. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 3. 2. 2026 bylo žalovanou pod č. j. CPR-40542-5/ČJ-2025-930310-V235, rozhodnuto o odvolání proti usnesení vydanému Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie Libereckého kraje, Odborem cizinecké policie, Oddělením pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 10. 12. 2025, č. j. KRPL-93309-31/ČJ-2025-180022-SV, ve věci žádosti o navrácení v předešlý stav. Žalovaná v citovaném rozhodnutí zdůraznila, že spisový materiál obsahuje formulář ve vietnamském jazyce, který žalobce vlastnoručně podepsal. V tomto formuláři je mimo jiné uvedeno, že má účastník řízení právo na to kontaktovat svého právního zástupce a právo na právní pomoc, dále právo na vysvětlení jeho práv a povinností a také právo odmítnout vypovídat. Žalobce souhlasil s tím, aby bylo celé správní řízení vedeno v českém jazyce za přítomnosti ustanoveného tlumočníka do jazyka vietnamského. Žalobci bylo předloženo usnesení ze dne 8. 10. 2025, kterým byl tlumočník z jazyka vietnamského ustanoven, které žalobce vlastnoručně za přítomnosti ustanoveného tlumočníka převzal. Z obsahu správního spisu nevyplývá, že by žalobce s osobou tlumočníka nesouhlasil, případně v řízení před správním orgánem prvního stupně argumentoval tím, že by tlumočník překládal nesprávně či neúplně. Tato skutečnost je zřejmá i z protokolu sepsaného s žalobcem, který na otázky správního orgánu prvního stupně odpovídal zcela bez problémů, výpověď neodepřel a nežádal ji nějak upravit, ač tak učinit mohl. Žalobce po seznámení se svými právy a povinnostmi do protokolu vůči osobě tlumočníka žádné námitky neuvedl. Naopak konstatoval, že panu L. H. rozumí a s jeho ustanovením souhlasí. Z obsahu protokolu nevyplývá, že by byl na žalobce činěn jakýkoliv nátlak nebo byl k něčemu nucen. Pokud žalobce namítal, že rozhodnutí o správním vyhoštění nebylo přeloženo do vietnamského jazyka, a proto si nebyl vědom toho, že mu bylo uloženo správní vyhoštění, žalovaná zdůraznila, že žalobce byl od počátku vedeného řízení seznámen s důvody, proč je s ním řízení vedeno a co je předmětem jednání. Žalobce za přítomnosti ustanoveného tlumočníka nejen vypovídal do protokolu o výsledku účastníka správního řízení, ale také se seznámil s podklady pro rozhodnutí a následně byl za přítomnosti tlumočníka seznámen s obsahem rozhodnutí ve věci správního vyhoštění a rozhodnutí, jímž mu byla uložena povinnost nahradit náklady řízení spojené s řízením ve věci správního vyhoštění. Byl také řádně poučen o možnosti podat proti rozhodnutí o správním vyhoštění odvolání. Skutečnost, že byl žalobce s rozhodnutím o správním vyhoštění za přítomnosti tlumočníka seznámen a převzal jej, byla potvrzena nejen vlastnoručním podpisem žalobce, ale také podpisem ustanoveného tlumočníka a správním orgánem prvního stupně. Žalovaná přestřela i další důvody, proč žalobci neuvěřila, že se o pravomocně uloženém správním vyhoštění dozvěděl teprve, když se dostavil na pracoviště Odboru cizinecké policie v Ústí nad Labem. K námitkám žalobce, že nebyl dostatečně poučen o právu na právní pomoc, žalovaná uvedla, že z ničeho nevyplývá obecná povinnost ustanovit účastníkovi řízení pro řízení před správním orgánem advokáta. Ze spisového materiálu je navíc prokazatelně doloženo, že byl žalobce správním orgánem prvního stupně řádně poučen o možnosti zvolit si právního zástupce, a to nejen před zahájením řízení, ale i v jeho průběhu, právní pomoc však nepožadoval, trval pouze na zajištění tlumočníka. Dle

žalované žalobce neprokázal skutečnou existenci překážky, která mu bránila v podání odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění v zákonné lhůtě.

12. Ve věci proběhlo dne 31. 3. 2026 ústní jednání, z něhož se žalovaná omluvila. Žalobce setrval na své právní argumentaci. Právní zástupce žalobce opětovně zdůraznil, že i Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 6 Azs 8/2026-31 vyslovil pochybnosti o tom, jak řízení o správním vyhoštění probíhalo. Právní zástupce žalobce dále konstatoval, že podle toho, že tlumočník, který v řízení žalobci tlumočil, má pouze dvě jména, jde o Vietnamce narozeného na území České republiky. Ti mají obecně problém spolehlivě se dorozumět s Vietnamci narozenými ve Vietnamu. Tato skutečnost mohla být příčinou toho, že tlumočení nebylo přesné.
13. Krajský soud zdůrazňuje, že rozsah přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí je značně omezen důvody, pro které bylo vydáno. Jestliže žalovaná zamítla odvolání pro opožděnost, je soudní přezkum omezen jednak na posouzení otázky, zda žalobce podal odvolání opožděně či nikoliv, jednak na to, zda řízení před žalovanou (nikoliv řízení prvostupňové) nebylo stiženo vadou, která by měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Jelikož žalovaná vůbec neposuzovala (a ani nemohla posuzovat) zákonnost prvostupňového rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, nemůže ani nyní soud tyto otázky posuzovat. Jak se také vyjádřil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 28. 7. 2011, č. j. 5 As 30/2011-102, „*v rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost nebo nepřípustnost podle § 92 odst. 1 správního řádu se odvolací orgán věcně nezabývá podaným odvoláním, posuzuje pouze jeho včasnost nebo přípustnost. V případě žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání jako opožděného nebo nepřípustného je tedy správní soud oprávněn zkoumat v mezích žalobních bodů pouze to, zda se skutečně jednalo o opožděné nebo nepřípustné odvolání a zda tedy byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu. Pokud krajský soud dospěje k závěru, že odvolání bylo po právu zamítnuto jako nepřípustné nebo opožděné, žalobu zamítne, v opačném případě toto odvolací rozhodnutí zruší a věc vrátí žalovanému k dalšímu řízení (srov. rozsudek č. j. 5 As 18/2011-81 ze dne 13. května 2011)*“.
14. Z takto vymezeného rámce soudního přezkumu rozhodnutí o zamítnutí odvolání pro opožděnost zcela vybočuje námitka, že správní vyhoštění bylo žalobci uloženo za výkon nelegální práce v oboru, pro který žalobce toho času disponoval živnostenským oprávněním. Uvedenou námitku je nutné považovat za nedůvodnou už proto, že se zcela míjí s důvody, pro které bylo vydáno napadené rozhodnutí. Nejde o námitku, která by byly vůbec způsobilá vyvrátit závěr žalované o opožděnosti podaného odvolání.
15. Jak uvedla žalovaná v napadeném rozhodnutí a krajský soud ověřil ve správním spise, žalobce převzal prvostupňové rozhodnutí za přítomnosti tlumočníka dne 8. 10. 2025. Odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí následně podal dne 25. 11. 2025, přičemž s tímto úkonem spojil žádost o navrácení lhůty v předešlý stav.
16. Co se týče žádosti o navrácení lhůty v předešlý stav, té nebylo vyhověno a zmeškání úkonu (podání odvolání) nebylo prominuto usnesením Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Libereckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 10. 12. 2025, č. j. KRPL-93309-31/ČJ-2025-180022-SV. Následně podal žalobce proti tomuto usnesení odvolání, které žalovaná rozhodnutím ze dne 3. 2. 2026, č. j. CPR-40542-5/ČJ-2025-930310-V235, zamítla a rozhodnutí potvrdila.

17. K tomu soud dále uvádí, že v nyní posuzované věci je oprávněn posuzovat i rozhodnutí o žádosti o navrácení lhůty v předešlý stav, neboť se jedná o rozhodnutí, které je vyloučeno ze samostatného soudního přezkumu a správním soudem může být přezkoumáno v rámci řízení o žalobě proti konečnému rozhodnutí správního orgánu o odvolání (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 9 As 88/2007-49, č. 1881/2009 Sb. NSS).
18. Krajský soud proto v první řadě přistoupil k posouzení, zda skutečně nebyly splněny podmínky pro navrácení lhůty v předešlý stav.
19. Podle § 41 odst. 1 správního řádu *navrácením v předešlý stav se rozumí prominutí zmeškání úkonu, který je třeba provést nejpozději při ústním jednání nebo v určité lhůtě, nebo povolení zpětvzetí nebo změny obsahu podání, kterou by jinak nebylo možno učinit.*
20. Podle odst. 4 tohoto ustanovení *správní orgán promine zmeškání úkonu, prokáže-li podatel, že překážkou byly závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění.*
21. Krajský soud dospěl k závěru, že rozhodnutí ze dne 3. 2. 2026, č. j. CPR-40542-5/ČJ-2025-930310-V235, na které v podrobnostech odkazuje, se přesvědčivě vypořádalo s námitkami žalobce proti usnesení, jímž nebylo vyhověno žádosti žalobce o navrácení lhůty v předešlý stav. Ze spisu jednoznačně vyplývá, že celé řízení o správním vyhoštění bylo vedeno za účasti řádně ustanoveného tlumočníka, a za účasti tohoto tlumočníka žalobce také převzal rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce během celého řízení nedal ani náznakem najevo, že by ustanovenému tlumočníku nerozuměl nebo že by výsledek proběhlého řízení nepochopil. Protokol o výsledku žalobce nevykazuje nic, co by svědčilo o nekorektním či neobjektivním postupu správního orgánu prvního stupně. Z obsahu protokolu je naopak zřejmé, že žalobce se k vytýkanému jednání vyjádřit chtěl a také tak učinil. Žalobce odpovídal na otázky správního orgánu souvisle a jednoznačně. Vypověděl mimo jiné, že si je vědom toho, že na území České republiky pracoval neoprávněně. Dále uvedl, že případné správní vyhoštění pro něj bude mít důsledky pouze finanční. Vyjádřil také připravenost v případě vydání správního vyhoštění ze schengenského prostoru vycestovat s tím, že finanční prostředky k vycestování do domovského státu má. Ze spisového materiálu také jednoznačně vyplývá, že byl žalobce správním orgánem prvního stupně řádně poučen o možnosti zvolit si právního zástupce, právní pomoc však nepožadoval, trval pouze na zajištění tlumočníka.
22. Soud uzavírá, že žalovaná rozhodla ve věci navrácení lhůty v předešlý stav na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu a další dokazování nebylo třeba provádět. Žalovaná se správně zaměřila na průběh řízení o správním vyhoštění a vysvětlila, proč žalobci neuvěřila, že se o pravomocně uloženém správním vyhoštění dozvěděl teprve, když se dostavil na pracoviště Odboru cizinecké policie v Ústí nad Labem.
23. Neobstojí argumentace rozsudkem Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 122/2015-23, neboť v nyní posuzované věci nebyl žalobce po vydání napadeného rozhodnutí omezen na osobní svobodu, a i kdyby skutečně dostatečně neporozuměl všem jeho důsledkům, mohl a měl bez zbytečného odkladu kontaktovat svého právního zástupce, což nakonec také učinil, bohužel až po uplynutí lhůty k podání odvolání.

24. V posuzovaném případě nelze bez dalšího převzít ani závěry vyslovené v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 8/2026-31, neboť Nejvyšší správní soud přezkoumával rozhodnutí o zajištění žalobce a vyjadřoval se primárně k tomu, zda správní orgány dostatečně posoudily možnost uložení zvláštních opatření za účelem vycestování.
25. Na základě výše uvedeného lze uzavřít, že pokud nebylo vyhověno žalobcově žádosti o navrácení lhůty v předešlý stav, pak je nutno posuzovat včasnost žaloby dle výše uvedeného data doručení prvostupňového rozhodnutí, tedy dne 8. 10. 2025.
26. Podle § 170 odst. 2 zákona o pobytu cizinců *proti rozhodnutí o správním vyhoštění, rozhodnutí o povinnosti opustit území a rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace lze podat odvolání do 10 dnů.*
27. Podle § 92 odst. 1 věta první správního řádu *opožděné nebo nepřípustné odvolání odvolací správní orgán zamítne.*
28. Pokud bylo prvostupňové rozhodnutí žalobci oznámeno jeho doručením dne 8. 10. 2025, posledním dnem lhůty pro podání odvolání byl den 20. 10. 2025. Žalobce však podal odvolání spojené s žádostí o navrácení lhůty v předešlý stav až dne 25. 11. 2025. Jak již soud uvedl výše, žádost o navrácení lhůty v předešlý stav byla pravomocně zamítnuta, přičemž je zřejmé, že žalovaná ověřila, jak řízení o správním řízení probíhalo, a její rozhodnutí nevybočilo ze zákonného rámce. Lze proto uzavřít, že odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí bylo podáno opožděně.
29. Žalovaná tedy správně postupovala podle ustanovení § 92 odst. 1 věty první správního řádu a opožděné odvolání zamítla. Z uvedených důvodů pak lze napadené rozhodnutí považovat za věcně správné a zákonné.

VI. Závěr a náklady řízení

30. Z uvedených důvodů soud žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
31. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
32. V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec dne 31. března 2026

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.,
samosoudkyně